

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **B. M.**, zast. Mgr. Faridem Alizey, advokátem se sídlem Stodolní 7, Moravská Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 8. 2020, č. j. 17 A 54/2020 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2020, č. j. CPR-46627-3/ČJ-2019-930310-V238. Tímto rozhodnutím žalovaná k odvolání stěžovatele změnila část výroku rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 11. 2019, č. j. KRPP-145214-20/ČJ-2019-030022, tak, že nově stanovila počátek doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve zbylé části žalovaná napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5. 11. 2019, č. j. KRPP-145214-20/ČJ-2019-030022, bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, § 119 odst. 1 písm.

b) bod 3, § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 let. Dále bylo rozhodnuto, že dle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování stěžovatele.

[3] Z obsahu správního spisu plyne, že uvedenému rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele předcházela pobytová kontrola provedená dne 23. 10. 2019 policejní hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Plzeň, v autobusu RZ X, č. linky X ve směru do Německa. Stěžovatel na výzvu k prokázání totožnosti předložil padělaný doklad Moldavské republiky č. X, kdy odborným zkoumáním bylo zjištěno, že se jednalo o pozměněný e-pas, ke kterému došlo nalepením padělané ID strany namísto původní originální ID strany dokladu, a na straně 31 tohoto dokladu byla dále otištěna tři padělaná přechodová razítka. Lustrací na místě kontroly bylo zároveň zjištěno, že stěžovatel svým pobytem na území České republiky dne 23. 10. 2019 mařil výkon soudního rozhodnutí, neboť mu byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. 10. 2017, sp. zn. 3T 103/2017, uložen trest vyhoštění na dobu tří let, a to do 31. 10. 2020.

[4] Stěžovatel byl na místě zajištěn, eskortován a dne 24. 10. 2019 s ním bylo za přítomnosti tlumočnice zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Stěžovatel k věci uvedl, že má v ČR družku, státní příslušnici Ukrajiny, která má povolení k dlouhodobému pobytu v ČR, a dceru, nar. dne 1. 4. 2017, státní příslušnici Ukrajiny, která má v ČR udělenou doplňkovou ochranu. Uvedl, že ve společné domácnosti s družkou a dcerou bydlí asi měsíc, s družkou se zná asi 2 roky; v rodném listu dcery není uvedený jako otec. Oficiálně se do Moldavska dostat nemůže a nemůže tak ani požádat o moldavské doklady. Stěžovatel uvedl, že byl dne 24. 10. 2017 zajištěn v ZZC Balková, odkud byl dne 21. 12. 2017 propuštěn a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností do 4. 1. 2018; z ČR odjel do Polska a odtud na Ukrajinu. Do Moldavska se vrátit nechce, měl zde problémy s vládou, a proto vycestoval v roce 2014 do Francie. O azyl požádal v Německu, kde mu odebrali cestovní doklad Moldavské republiky a vystavili mu průkaz žadatele o azyl. I v Německu jej pronásledovali, proto stěžovatel v roce 2017 odcestoval do ČR, kde se prokazoval padělkem, a byl proto poprvé zajištěn. Stěžovatel nemá vůči nikomu na území ČR stanovenou vyživovací povinnost, nikoho dalšího kromě družky a dcery v ČR nemá. V Irsku žije jeho vlastní syn a bývalá žena, v Moldavsku má stěžovatel matku a dva bratry. Otec stěžovatele žije na Ukrajině, kam by byl stěžovatel ochoten vycestovat, do Moldavska má strach se vrátit. Otec a sestřenice z Ukrajiny také stěžovatele finančně podporují.

[5] Správní orgán I. stupně si v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky. Ministerstvo vnitra jej dne 25. 10. 2019 vydalo s tím, že vycestování stěžovatele do Moldavska je možné; hodnotilo přitom, zda v případě stěžovatele existuje důvod pro shledání nemožnosti vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců; vycházelo přitom zejména z výpovědi stěžovatele, a dále z informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku, konkrétně z Informace OAMP MV ČR – Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 20. 6. 2018. Tato informace je rovněž součástí spisového materiálu. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že stěžovatel ke svým obavám z návratu do Moldavska

pokračování

kvůli problémům s vládou neuvedl žádné další konkrétní skutečnosti. Ministerstvo připomnělo, že stěžovatel požádal v roce 2015 o azyl v Německu, kde nečekal na výsledek azylového řízení a odcestoval do ČR; k tvrzeným problémům v Německu pak stěžovatel opět nepředložil žádné důkazy.

[6] Správní orgán I. stupně dne 5. 11. 2019 stěžovatele ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a poskytl mu možnost se k nim vyjádřit; stěžovatel neuplatnil žádné návrhy ani důkazy.

[7] Na základě popsaného skutkového stavu dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že předložením padělaného dokladu došlo ze strany stěžovatele k naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel pobýval na území ČR nejméně dne 23. 10. 2019 bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Svým pobytem dne 23. 10. 2019 zároveň mařil výkon soudního rozhodnutí, neboť mu byl trestním příkazem uložen trest vyhoštění na dobu tří let, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Svým jednáním stěžovatel dále porušil povinnost dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, neboť byl povinen pobývat na území ČR pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu. Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2019, č. j. KRPP-145214-20/ČJ-2019-030022, správní orgán I. stupně stěžovateli uložil správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 4 let. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž namítal bezúčelnost uložení správního vyhoštění, neboť mu bylo již jednou uloženo Obvodním soudem pro Prahu 1.

[8] Žalovaná argumentaci stěžovatele nepřisvědčila, připomněla odlišnost trestu vyhoštění a správního vyhoštění; správní orgán I. stupně zjistil dle žalované náležitě skutkový stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady; správní vyhoštění bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

[9] Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, k níž připojil i čestné prohlášení družky O. V. ze dne 25. 5. 2020. V žalobě stěžovatel namítal nedostatečně zjištěný stav věci dle § 3 správního řádu, a to v nezbytném rozsahu dle § 2 téhož zákona, a to zejména s ohledem na jeho otcovství a na okolnosti jeho nelegálního pobytu na území České republiky bez platného cestovního dokladu. V této souvislosti stěžovatel dále nesouhlasil se způsobem užívání shromážděných podkladů, které shledal účelovým; rovněž tvrzení žalované označil za nepodložená. Žalovaná se rovněž dostatečně nevypořádala s názorem vyjádřeným v rozsudku NSS ze dne 13. 7. 2017, č. j. 3 Azs 86/2016 - 32, dále se měla dopustit pochybení, když nepřihlédla ke všemu, co stěžovatel v průběhu řízení uváděl, aniž uvedla, proč tak neučinila. V souvislosti s tím namítal stěžovatel nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy žalovaná pouze na základě subjektivních tvrzení uvedla, že převažuje veřejný zájem na uložení správního vyhoštění nad ochranou soukromého a rodinného života stěžovatele. Zejména pak žalovaná nezohlednila jeho rodinné vazby na území ČR. Namítl rovněž porušení § 176a odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaná nepřistoupila k jeho aplikaci.

[10] Krajský soud žalobu zamítl; konstatoval, že správní orgány obou stupňů vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť shromáždily potřebné množství věcně a jasně vypovídajících podkladů za tímto účelem. Ostatně stěžejní a relevantní informace pro rozhodnutí ve věci potvrdil stěžovatel sám při výslechu dne 24. 10. 2019. Ohledně stěžovatelem tvrzeného rozporování jeho otcovství a nelegálního pobytu soud žádná taková tvrzení ze strany správních orgánů neshledal; správní orgány pouze poukázaly na fakt, že stěžovatel není uveden v rodném listě dcery, avšak dále k této skutečnosti přistupovaly způsobem nenaznačujícím, že by tuto skutečnost popíraly či jinak rozporovaly. Co se týče nelegálnosti pobytu stěžovatele na území, tuto skutečnost správní orgány posuzovaly pouze ke dni 23. 10. 2019, kdy se stěžovatel prokázal padělaným dokladem, tudíž správní orgány jeho pobyt na území v rozporu s právními předpisy ČR vztahovaly pouze k tomuto jedinému dni, avšak i pouze jediný den nelegálního pobytu na území ČR ve spojení s dalšími okolnostmi případu postačuje pro aplikaci institutu správního vyhoštění. Krajský soud podotkl, že svého nelegálního pobytu si byl stěžovatel plně vědom, neboť si za tímto účelem opatřil padělek dokladu, rovněž zde pobýval v rozporu se soudním rozhodnutím o vyhoštění, o němž věděl, že stále neuplynula doba, po kterou nemohl vstoupit na území ČR. Soud neshledal ze strany žalované žádné fabulace či jiné formy naznačující účelové použití těchto podkladů.

[11] Krajský soud rovněž uvedl, že se žalovaná s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 3 Azs 86/2016 - 32, dostatečně vypořádala v napadeném rozhodnutí, kde konstatovala, že uvedený judikát nedopadá na řízení stěžovatele, neboť v daném případě byl řešen odlišný skutkový případ týkající se zajištění cizince. S tímto názorem se soud ztotožnil, stěžovatel navíc opíral svou argumentaci o tu část judikátu, která není právně závazná, jelikož se jedná pouze o „*obiter dictum*“.

[12] K samotnému posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců soud odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde byla tato otázka velmi zevrubně rozvedena, zhodnocena, podložena podkladovým materiálem a také řádně zdůvodněna. Správní orgány zejména posoudily stěžovatelovu délku pobytu na území ČR, věk, zdravotní stav, rodinné vazby na území ČR, ekonomické poměry na území ČR, společenskou a kulturní integraci a vazby k zemi původu. Soud uvedl, že v žádné z uvedených oblastí soukromého a rodinného života stěžovatele nebylo možné vykládat správní vyhoštění jako nepřiměřený zásah. Stěžovatel se na území ČR nacházel v rozporu se soudním příkazem, kterým mu byl udělen trest vyhoštění na dobu 3 let, kdy ani před jeho návratem nebyla jeho přítomnost na území povolena. Ohledně zdravotního stavu a věku správní orgány rovněž konstatovaly neexistenci nepřiměřeného zásahu; stěžovatel je zdravý a v produktivním věku na to, aby si sehnal práci i mimo členské státy EU. Jelikož se stěžovatel nachází na území ČR nelegálně, není možné, aby zde byl zaměstnán; na území ČR nevlastní žádný movitý či nemovitý majetek, tudíž nemá na území žádné ekonomické vazby. Rovněž integraci do společnosti správní orgány neshledaly na takové úrovni, která by zasluhovala ochranu do té míry, aby bylo možné považovat vyhoštění stěžovatele za nepřiměřené. K návratu do země původu stěžovatel uváděl hrozící stíhání kvůli politické činnosti; tato svá tvrzení však nijak neprokázal a v žalobě ani blíže nerozebíral.

pokračování

[13] Soud konstatoval, že je zřejmé, že uložením správního vyhoštění bezesporu dojde k zásahu do rodinných práv stěžovatele, nicméně je nutno vzít v potaz další související okolnosti a faktory. V této souvislosti krajský soud považoval za nezbytné poukázat na skutečnost, že stěžovatel započal svůj rodinný život na území ČR v době, kdy zde neměl žádné pobytové oprávnění a stále přetrvával trest vyhoštění. Stěžovatel i jeho přítelkyně si byli oba vědomi této skutečnosti, a i přes to se rozhodli tuto skutečnost ignorovat, čímž se dobrovolně vystavili nebezpečí postihu ve formě například právě uloženého správního vyhoštění, a v důsledku toho opuštění území ČR a možného dočasného „zpretrhání“ rodinných vazeb. Argumentuje-li stěžovatel existencí důležitého osobního zájmu, nelze k takové argumentaci přihlížet, neboť na základě takové argumentace by docházelo k ospravedlňování nelegálního počínání. Současně s tím vstoupil do posouzení přiměřenosti rozhodnutí také prvek veřejného zájmu, neboť se stěžovatel dopustil protiprávního jednání spočívajícího v nerespektování soudního rozhodnutí a právních předpisů ČR nejen na poli cizineckého práva. Zde správní orgány, dle názoru soudu, správně došly k závěru, že v daném případě je nezbytné upřednostnit veřejný zájem před soukromým zájmem stěžovatele na soukromý a rodinný život, který na území ČR nedosahuje takové intenzity a takového stupně nutné ochrany, aby převyšoval veřejný zájem, jak vyplynulo z dalších okolností případu.

[14] K tomu soud připomněl, že stěžovatel naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění hned ve čtyřech bodech, přičemž pro jeho uložení zákon vyžaduje naplnění pouze bodu jednoho; takové rozhodnutí tedy není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR, jelikož správní orgán postupoval v souladu se zákonem a dále zkoumal, zda nemůže dojít k nepřiměřené újmě, přičemž došel k závěru, že nemůže. Stěžovatel není zbaven práva vídat se s dcerou mimo vykázané území či jí poskytovat materiální podporu. Není totiž podmínkou, že by cizinci museli vykonávat rodičovskou povinnost v témže státě, neboť není v současné době výjimkou, že rodiče žijí každý v jiném státě, a přesto vykonávají svá rodičovská práva a povinnosti společně.

[15] K uplatněné námitce porušení § 176a odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců soud závěrem uvedl, že z kontextu žaloby není zřejmé, co tím stěžovatel zamýšlel, neboť v průběhu řízení neuvedl žádné onemocnění nebo jiné důvody odůvodňující aplikaci uvedeného ustanovení; proto shledal soud tuto námitku nedůvodnou.

[16] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

[17] Stěžovatel setrval na své dosavadní argumentaci. Zopakoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno postupem, který je v rozporu s procesními zásadami ovládajícími správní rozhodování, zejména s § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

[18] Stěžovatel sice připustil, že správní orgány, potažmo soud vycházely z poměrně rozsáhlého podkladového materiálu rozhodného k posouzení právní otázky naplnění zákonných podmínek odůvodňujících správní vyhoštění, nicméně skutková zjištění hodnotily toliko převážně na základě svých domněnek, aniž by postavily skutkový stav na

jisto. Stěžovatel v tomto směru opakovaně poukazoval zejména na pochybnosti správního orgánu I. stupně o otcovství stěžovatele k nezletilé dceři a okolnosti pobytu stěžovatele na území ČR bez platného cestovního dokladu s tvrzeným falsifikátem cestovního pasu Moldavské republiky, když uvádí pouze domnělé vymezení této doby, bez bližšího zjištění, aniž by uvedl, jak k těmto závěrům dospěl.

[19] Stěžovatel dále opětovně namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgány neuvedly úvahy, kterými se řídily při hodnocení judikátu, na který stěžovatel odkázal; a porušení §4 odst. 1 správního řádu, neboť stěžovatel nebyl dostatečně poučen o povinnosti označit důkazy k prokázání svých tvrzení.

[20] Stěžovatel namítal, že správní orgán ani soud neprovedly řádně test proporcionality mezi veřejným zájmem na ochranu veřejného pořádku ve smyslu porušení právních předpisů stěžovatelem a zájmem na prosperujícím rodinném soužití stěžovatele a jeho rodiny, zejména nezletilé dcery, potažmo také s nimi žijící partnerky a matky. Pokud soud konstatoval, že nelze porovnávat dva veřejné zájmy neboť by to vedlo k absurdním závěrům, pak takový závěr popírá podstatu testu proporcionality, který má právě sloužit k hodnocení dvou proti sobě postavených práv stejné intenzity, vyhodnocení převažujícího zájmu, který je postavený na principu vhodnosti, přiměřenosti a potřebnosti takového zásahu do jiného zaručeného práva či veřejného zájmu.

[21] Stěžovatel dále podotkl, že judikatura sice odlišuje sankci vyhoštění v rámci trestního řízení a správního vyhoštění v rámci prevence kontroly nad přistěhovalectvím, což stěžovatel a priori nepopírá, nicméně má však za to, že veřejný zájem na ochraně před protiprávním jednáním stěžovatele je již obsažen v rozhodnutí o uložení sankce vyhoštění v délce 3 let v rámci trestního soudnictví, proto se nejeví dané rozhodnutí o správním vyhoštění minimálně potřebným. Míra omezení základního práva stěžovatele na rodinný život a jeho nezletilé dcery na jeho soustavnou péči musí být proporcionální závažnosti veřejného zájmu, který je zásahem do základního práva stěžovatele a jeho nezletilé dcery chráněn, avšak tato proporcionalita nebyla správními orgány posouzena vůbec, soudem pak zcela neadekvátně a nedostatečně, když test proporcionality v odůvodnění absentuje. Veřejný zájem na dodržování právních předpisů ČR je jistě důležitý, nicméně tak masivní průnik do práva stěžovatele na ochranu rodinného života a práva nezletilé na rodinné soužití v úplné rodině ve stabilních poměrech péče obou rodičů, jaký byl k prosazení tohoto veřejného zájmu užít, je s ním nesouměřitelný.

[22] Stěžovatel uzavřel, že správní orgán I. stupně i přes zákonnou povinnost dle §119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nedostatečně a ryze obecně vyhodnotil tvrzené skutečnosti ve vztahu k osobní situaci stěžovatele zejména ohledně jeho rodinných vazeb a péče o nezletilou dceru, aby bylo možné posoudit otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu §174a zákona o pobytu cizinců, tyto závěry přejal a aproboval jako správné a dostatečné i odvolací správní orgán, což následně učinil i krajský soud v napadeném rozhodnutí, který se se závěry o přiměřenosti ztotožnil, čímž zatížil své rozhodnutí vadou, neboť ho právně nesprávně posoudil.

[23] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[24] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že trvá na závěrech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a odkázala na něj. Stěžovatel je osobou, která opakovaně porušovala právní normy na území České republiky, proto žalovaná, jakož i správní orgán I. stupně, dospěly k závěru, že přijetí opatření formou správního vyhoštění je přiměřené.

[25] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[26] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů; přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[27] Kasační stížnost není důvodná.

[28] Podstatou kasační stížnosti je otázka posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o vyhoštění do rodinného a soukromého života stěžovatele.

[29] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, jakož i v zásadě celou kasační stížnost, neopírá o žádné konkrétní důvody – a to ani v souvislosti s jednotlivými okolnostmi, jež v předchozích řízeních přdestřel jako okolnosti bránící uložení správního vyhoštění. Stěžovatel totiž fakticky setrval jen v rovině obecného nesouhlasu s vypořádáním předmětných otázek (zásahu do rodinného života, nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění) správními orgány a krajským soudem, aniž by s těmito závěry konkrétně polemizoval a specifikoval, v čem přesně jsou nesprávné. Nejvyšší správní soud zde podotýká, že kvalita a preciznost kasačních námitek nutně předurčuje také kvalitu a rozsah jejich vypořádání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26), přičemž povinností stěžovatele je v kasační stížnosti přdestřít konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu, a tím také vymezit hranice přezkumu v řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38).

[30] Jakkoli je správní řízení obecně ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy (§ 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu), není povinnost zjišťování skutkového stavu věci absolutní a je vázána na neexistenci důvodných pochybností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016 - 48). Tomu podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu oba rozhodující správní orgány dostály. Skutečnost, že stěžovatel na území České republiky pobýval nelegálně – bez víza či povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, není sporná; stejně jako skutečnost, že se stěžovatel prokázal policii padělaným dokladem, a že nerespektováním trestního příkazu

Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. 10. 2017, sp. zn. 3T 103/2017, porušil právní předpis. Stěžovatel uvedené skutečnosti nijak nerozporoval.

[31] A jako nesporný lze vzít i další (související) skutkový stav věci, jehož zjištění bylo nutné zejména z hlediska posouzení celkové přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně zjistil skutečnosti svědčící o soukromém a rodinném životě stěžovatele z jeho výpovědi během výslechu dne 24. 10. 2019. Stěžovatel tehdy uvedl, že s družkou, státní příslušnicí Ukrajiny, se zná asi dva roky. Mají spolu dceru, v době výslechu 2,5 letou, přičemž stěžovatel není v rodném listu dcery uvedený jako otec, neboť v době, kdy se dcera narodila (1. 4. 2017), neměl žádný doklad. Stěžovatel dále uvedl, že ve společné domácnosti s družkou a dcerou bydlí asi měsíc. Nic bližšího k tomuto tvrzení neuvedl. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by ze strany správního orgánu I. stupně došlo k porušení správního řádu; stěžovatel byl řádně poučen o svých právech, vč. práva odmítnout výpověď, přičemž jeho výpověď je zcela srozumitelná, jednoznačná a vnitřně konzistentní. Vzhledem k tomu, že přímo navazovala na provedenou kontrolu a odhalení padělaných dokladů, ji lze navíc hodnotit jako skutečně bezprostřední vyličení jednotlivých okolností věci.

[32] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že správní orgány nijak nerozporovaly tvrzení stěžovatele ohledně otcovství, pouze poukázaly na fakt, že stěžovatel není uveden v rodném listě dcery. K tomu je potřeba říci, že stěžovatel v odvolání ani žalobě neuvedl k vztahu s družkou a dcerou žádné bližší okolnosti; jaká je povaha tohoto vztahu, jak se stěžovatel podílí na výchově dcery, zda přispívá na společnou domácnost apod. Ve své výpovědi ze dne 24. 10. 2019 stěžovatel k rodinnému životu na území ČR sdělil pouze to, že ve společné domácnosti s družkou a 2,5 letou dcerou pobývá asi měsíc. Bylo přitom na stěžovateli, aby vyličil všechny aspekty svého soukromého a rodinného života, jež by byly zasazeny uložením správního vyhoštění. Nyní proto nemůže správními orgány či krajskému soudu opodstatněně vytýkat, že některé aspekty jeho soukromého a rodinného života podrobněji nezkoumaly, když se k nim sám v průběhu předchozích řízení blíže nevyjádřil.

[33] Z výpovědi stěžovatele tedy nelze dojít k závěru, že by byl na území České republiky natolik fixován, resp. že by zde udržoval natolik silné ekonomické, resp. rodinné vazby, že by jeho vyhoštění představovalo vzhledem k jeho soukromému a rodinnému životu nepřiměřený zásah. Správní orgány se možnými překážkami realizace správního vyhoštění (vč. zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele) dostatečně zabývaly, zohlednily možnost stěžovatelovy zpětné integrace a vedení života v zemi jeho státní příslušnosti (kde mimo jiné žije rovněž jeho rodina), stejně jako jeho zdravotní stav a skutečnost, že stěžovatel neovládá český jazyk a na území ČR se nachází nelegálně; není tak možné, aby zde byl zaměstnán; na území ČR nevlastní ani žádný movitý či nemovitý majetek. Krajský soud ve shodě se správními orgány zdůraznil, že cizince opakovaně porušujícího zákony České republiky nelze považovat za osobu, která se chce integrovat do společnosti, ve které žije. Stěžovatel započal svůj rodinný život na území ČR v době, kdy zde neměl žádné pobytové oprávnění a stále přetrvával trest vyhoštění; on i jeho družka si museli být této skutečnosti vědomi, a tím, že i přes to se rozhodli tuto skutečnost ignorovat, dobrovolně se vystavili nebezpečí postihu ve formě právě uloženého správního vyhoštění.

pokračování

[34] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že formulace krajského soudu stran porovnávání dvou veřejných zájmů není příliš vhodně zvolená; při rozhodování o střetu dvou veřejných zájmů musí veřejný orgán postupovat vážením jednotlivých protichůdných zájmů. V posuzované věci však krajský soud shodně s žalovanou dospěl k závěru, že v případě stěžovatele je nezbytné upřednostnit veřejný zájem před jeho soukromým zájmem na soukromý a rodinný život, který na území ČR nedosahuje takového stupně nutné ochrany, aby převyšoval veřejný zájem.

[35] Nejvyšší správní soud připomíná, že pobyt na území České republiky není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo. O to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v České republice platí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017 - 57). Pakliže se cizinec prokazuje padělaným cestovním dokladem a ani po vydání trestního příkazu zcela vědomě neopustí Českou republiku, přestože nedisponuje žádným pobytovým oprávněním ani vízem, který by jej k dalšímu pobytu na území opravňoval, lze skutečně dojít k závěru o nedostatečném respektu k českým právním předpisům. Stěžovatel si také vědomě obstaral další padělaný cestovní doklad, kterým se prokázal v době, kdy mu byl uložen trest vyhoštění. V takovém případě je legitimním zájmem České republiky jeho správní vyhoštění.

[36] Namítá-li stěžovatel zájem nezletilé dcery na jeho přítomnosti v ČR, pak nelze dospět bez dalšího k závěru, že dopady rozhodnutí budou nepřiměřené jen proto, že stěžovatel je otcem. Nelze pominout fakt, že stěžovatel nežil s dcerou od jejího narození, ale společné soužití započalo až v průběhu správního řízení. Jinými slovy, více než dva roky se jakožto otec hájící zájem dítěte na společném soužití s rodičem, nechoval; tato skutečnost značně oslabuje autenticitu vztahů soužití s dítětem. Kritérium nejlepšího zájmu dítěte je jedním z vícera zájmů, které je potřeba zvažovat [viz nálezn Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 950/19; též např. rozsudek NSS sp. zn. 5 Azs 220/2019, ze dne 29. 5. 2020: *„Kritérium nejlepšího zájmu dítěte má v řízení o správním vyhoštění zásadní význam a je třeba ho brát za středobod úvah o přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky; to ovšem neznamená, že by po důsledném posouzení individuálních okolností věci jiný konkurující zájem (například zájem státu na správním vyhoštění cizince) nemohl převážet.“*]. Podstatný je zejm. reálný kontakt stěžovatele s rodinou a reálná potřeba dítěte setrvat s oběma rodiči. Pro účely tohoto posouzení hrají podstatou roli tvrzení samotného stěžovatele. Péči o dceru zajišťuje, a zejména více než dva a půl roku od narození zajišťovala její matka, neboť stěžovatel s nimi společnou domácnost nesdílel. Dle obsahu spisu nemá dcera žádné zvláštní potřeby, které by vyžadovaly ze strany stěžovatele mimořádnou péči, resp. žádné indicie v tomto směru v průběhu správního řízení ani v řízení před krajským soudem stěžovatel nenaznačil.

[37] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že v daném případě převážil zájem na správním vyhoštění stěžovatele nad zájmem na zachování jeho soukromého a rodinného života, přičemž zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele nebude s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřený.

[38] Ke zbývajícím kasačním námitkám jako celku Nejvyšší správní soud uvádí, že v zásadě představují prosté popírání závěrů žalované a krajského soudu a nepřinášejí žádnou otázku, která již nebyla v předchozím řízení přesvědčivě zodpovězena a uzavřena.

[39] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by měl rozsudek krajského soudu zrušit. Krajský soud se věci stěžovatele řádně zabýval, přezkoumatelným způsobem se vypořádal s relevantními žalobními námitkami, přitom nikterak nevybočil ze zákona ani z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[40] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalované v rámci řízení žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu